

Bu Kadın Bunları Hakettimi

– *kamil-erbil* · 10 Ocak 2025

Uçağımız SabihaGökçen havaalanına teker koyduğunda içimi buruk bir sevinç sarmıştı.

Sevineyimmi,üzüleyimmi bilemiyordum. Ben daha doğmadan anneannem ölmüş. Dedem uzun bir aradan sonra üvey anneannemle evlenmiş. Dedemin ikinci evliliğini dayım ve annem onayladığı halde evlendikten sonra dayımın maddi kaynağı kısmen kesildiğinden yengemin baskısıyla dayımlar dedemle küsmüşler. Yengemin kıskırtmasıyla da annem de dedemlerle ilişkisini aniden kesip dayımların yanına gitmiş . Dayımlar annemden maddi katkı isteyince işler karışmış. Annem zorunlu olarak dayımlardan gelin olmuş. Benim doğumuma bir hafta kala annemin çok ağlaması ve anneannemin ısrarıyla annemle barışmışlar.

Dedemin hiç bir zaman annemin ismini ağzına aldığı duymadım. Dayımlar küsken bir kızları olmuştu. Dedemden hep kaçırırlarmış. Zavallı dedem belkide oğlunun kızını hiç göremeden öldü. Dedem öldüğünde dayımlarla hala küsmüş.

Ben doğduğumda anneannem yanımdaymış ve ben bildiğim bileli de hep yanımdaydı. Dedem biraz sinirli biriydi ama beni çok seviyordu. Babam ev alınca arabasını satmak zorunda kaldığında dedeciğim sabah saat 8 gelir alır anaokuluna götürürdü.Sınıfa öperek uğurladığını çok iyi hatırlıyorum. Akşam üstüde eve götürürdü. Ben herkesten çok anneannemi severdim. Yüzünde bitmeyen o sevimli gülümsemeye her şeye en çabuk ve en iyi çözümü bulurdu. Usanmadan bıkmadan yanımları defalarca bana izah ederdi. Ben kendimi bilmeye başladığımda dedemin benim doğduğumdan itibaren çektiği video ve resimlere baktığımda anneannem o güler yüzüyle hep yanımdaydı.

Hasta olduğumda zaman mefhumu tanımadan,maddi manevi tüm imkanları ile hiç soru sormadan her zaman bizim yanımdaydı.Ortaokul ikinci sınıftayken anneannemin üvey anneannem olduğunu öğrendiğimde anneannemin boynuna sarılıp ona,"Sen benim üvey anneannem de olsan değişen bir şey yok. Sen her zaman benim canım anneannem olarak kalacaksın" dediğimde bana öyle bir sarılışı vardı ki beni sanki içine sokacaktı.

Başım ne zaman sıkışsa hep yanımdaydı.Bir dediğimi iki etmedi.

Üniversiteyi anneannemin maddi desteği ve kazandığım bursla okudum.Üniversiteyi bitirdiğimde Kanada'dan aldığım iş teklifi üzerine Kanada ya gittim. Üniversiteyi petrol mühendisi olarak bitirdim. İyi dereceyle bitirdiğimden petrol şirketi hocalarımda aldıkları tavsiye ile bana iyi bir iş teklifi yapmıştı. Babam site görevlisi,annemde bir yemek şirketinde çalışıyordu. İşte tam bu sırada dedem vefat etti. Ben Kanada ya gidecektim ama nakit ihtiyacım vardı. Rahmetli dedem ölmeden çok önce ne olur ne olmaz diye oturdukları evi anneannemin üzerine bağışlamış. Nakit ihtiyacım ortaya çıkınca canım anneannem hiç tereddüt "Bana eşimden kalan aylık yeter" deyip evini bankada ipotek edip oradan çekilen krediyi bana vermişti. Benim göndereceğim parayla Annem ile babam kredi taksitlerini ödeyeceklerdi. Ben her ay kredi taksitleri için muntazaman para gönderiyordum.

Bir müddet sonra anneannemin vefat ettiğini öğrendiğimde görevle Avusturalya'daydım. Cenazesine katılmadım. Bir kaç ay sonra anca gelebildim. Kapıyı çaldığımda kapıyı annem açtı. Uzun bir hoş

sohbetten sonra, "Anneannem hastamıydı?" diye sordum. Babam, "Hastaydı,ölüm onun düğünü bayramıydı" dedi. Anneme baktığımda annemin babama ters ters baktığını fark ettim. "Nasip olursa yarın ilk işim anneanneciğimin kabrini ziyaret edeceğim" dedim. "Kabri Bursa'da" dedi annem. "Neden?" dediğimde babam "Rahmetli hastalanınca Bursa da hastaneye nakledildi orada vefat etti oraya gömüldü" dedi. "Neden buraya getirmediniz?" dediğimde babam, "Anneanneninin kardeşleri öyle istedi" dedi. Annem yine babama ters ters bakıyordu. "Hayırlısı olsun!" dedim. Bu arada babam sitedeki işinden ayrılmış,şehir içi minibüslerinden alıp kendi işin kurmuş. "Hayırlı olsun!" dedim. Anneannemin dört kızkardeşi vardı. Bunların her biri beni çok severlerdi. Onların her birini anneannem kadar severdim. Babam "Yarın ben gelemem siz annenle gidirsiniz" dedi. "Ben yalnızda gider anneannemin kardeşlerinden mezarını öğrenirim,hem arkadaşlarımı hem onlarıda görmüş olurum" dedim. Annemi razı etmek kolay olmadı. O akşam yattığımda bir şeylerin ters gittiğini anlamış ama ne olduğunu anlayamıyordum. "Hayırlısı olur inşallah" deyip uyudum.

Kapıyı anneannemin ve benim çok sevdiğim teyzem açtı. Çok şaşırıldı. Boynuma bir sarıldı ki sormayın. Hoş sohbetten sonra niçin geldiğimi söyledim. Ortalık buz gibi oldu. Kimseden bir müddet ses çıkmadı. "Bak oğlum şehir mezarlığındaki görevliye bu kağıdı verirsen anneanneninin mezarını gösterir" dedi.Ben anneannemin kız kardeşlerine teyze derdim."Teyze, bir şeylerin ters gittiğin anlıyorum ama kimse birşey söylemiyor ne olur siz anlatın da herkes rahatlasın" dedim .Bir müddet düşündükten sonra "Hadi madem gidelim" dedi. Teyzemle Mezarlığa geldik. Anneannemin mezarının baş ucunda sadece isminin yazıldığı mermer bir başlık vardı. Mezarı yapılmamıştı. Uzun uzun dua ettikten sonra teyzemle birlikte taksiyle rahat konuşabileceğimiz bir yere gittik. Kısa bir sohbetten sonra ben "Hadi teyze anlatıver de bileyim" dedim. Teyzem, "Anlatılacak birşey yok!" dediyse de ısrarım üzerine,"Annenler anlatmıştır" dedi. "Hayır,anlatmadılar" dedim. Bir müddet sessizlik oldu. "Hadi teyze!.." "Oğlum annenler anlatırsa daha iyi olur!". İsrarlı davranmam üzerine anlatmaya başladı. Babam siteden ayrılınca benim kredi taksitlerinden fazla gönderdiğim para ve anne anneme biraz daha kredi çektirip şehir içi minibüsü almış. Araba taksitlerini ödemekte zorlanınca anneannemin kredi taksitleri kalmış. Bankadan gelen ihtarda gözardı edilince anneannemin evi banka tarafından satılmış. Zavallı anneannem de bizden kimse sahip çıkmayınca Huzur evine girmiş. O durumda bile anneannem hiç şikayet etmemiş.Sadece hayırlısı olsun bunda da bir hayır vardır demiş.Orada vefat etmiş. Babamla anneme haber verildiği halde anneannemin cenazesine ne babam nede annem gitmiş.Zavallı anneannem ölünceye kadar hep beni sayıklamış durmuş. Teyzem bunları anlatırken gözyaşlarını gizlemeye çalışıyordu. Teyzeme mezarın yapılması için gerekli parayı verdim. Helalleşip şehre döndüm.

Babam ve annem soğuk bir şekilde,"Geldin mi?" dediler. İkisi de yüzüme bakamıyorlardı. Ertesi sabah kahvaltıda kimseden ses seda yoktu. "Ben bu gün gidiyorum" dedim. Annem "Daha yeni geldin oğlum" dedi. "Keşke Gelmez olaydım da olanları hiç duymayaydım" dedim. "Size birşey sormak istiyorum anne, bu kadın bunları Hakettimi? Sizin içinizde hiçmi insanlık yoktu? Hiçmi vicdanınız sızlamadı?Yazıklar olsun be! Nasıl insanlık bu!.." "Demek herşeyi öğrendin" dedi annem. Kahvaltıyı bitirdim kalktım. "Hadi bana allaha ısmarladık" dediğimde babam "Benim işim var ben gelemeyeceğim" dedi. "Senin ne zaman işin olmadı ki ?. Ben yalnız giderim" dedim. Hepimiz kapı altında helalleşirken, "Size söyleyecek birşey bulamıyorum. Bu benim ilk ve son gelişim. Benden yana tüm hakkım helal olsun sizde helal edin!"

dedim. Fısıltıyla yere bakarak “Helal olsun!” dediler. Ellerini öpüp, çağırdığım taksiye bindim. Taksi gideren geri baktığımda annemin ve babamın yere çökmüş vaziyette ağladıklarını gördüm.

Kamil ERBİL